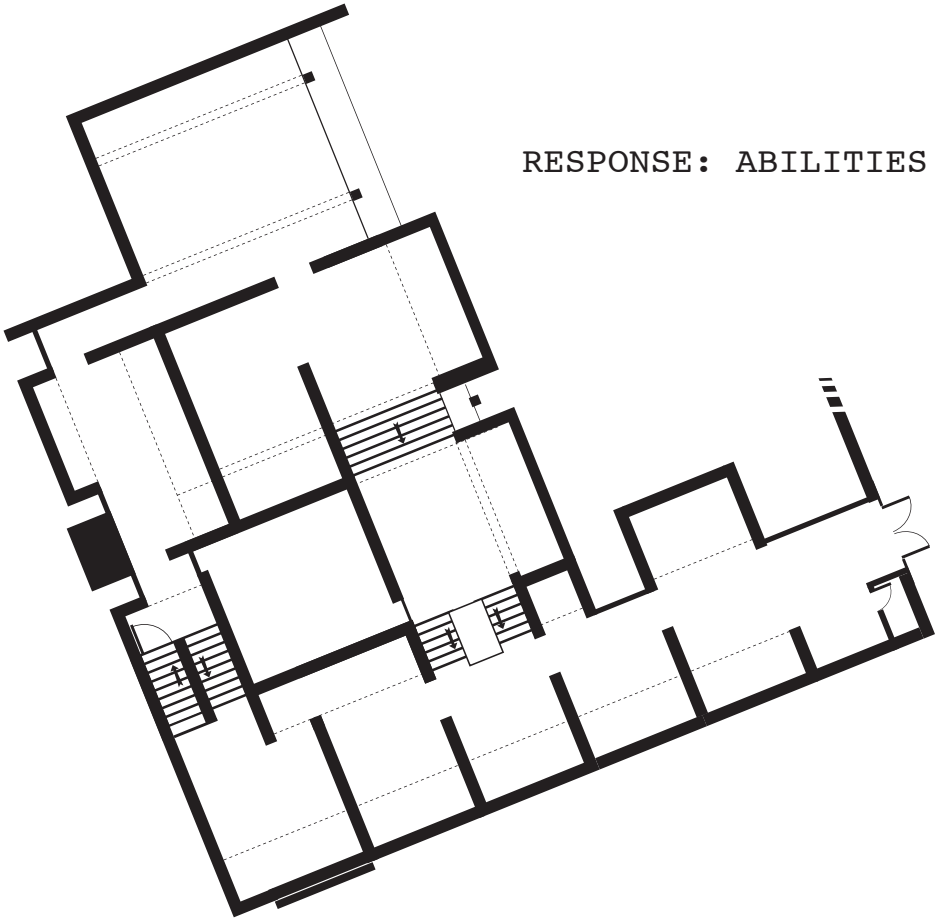

RESPONSE: ABILITIES

RÉPONSE: HABILITÉS

Responsabilités. Réponse: Habilités
Note d'intention du curateur 1/10

L'enseignement basée sur la communauté tel qu'il est pratiqué au Centre d'Art Contemporain - Tbilissi (CAC-Tbilissi) nécessite une compréhension partagée de penser et d'agir responsable de chaque membre participant, que ce soit un professeur, un étudiant ou un artiste/curateur local ou invité.

Pourtant, cette notion clé pour une structure horizontale dans la hiérarchie n'est pas perçue de façon homogène, il est considéré comme une liberté et une charge, une frontière entre elles constamment tracée dans différents lieux, sur différentes cartes.

Ces différences créent souvent des tensions et des malentendus, conduisant à un déséquilibre dans l'égalité et l'existence. Elles fonctionnent dans les moments de décalage idéal entre ses potentialités et ses impotentialités. Comme le suggère Irit Rogoff «penser « académie » comme « potentialité » est de penser aux possibilités de ne pas faire, ne pas fabriquer, ne pas faire naître, au centre même des actes de penser, de fabriquer et de faire l'», il en va de l'exposition „Réponse: Habilités“ ayant

pour but d'apporter des aperçus de cette dichotomie entre les (im)potentialités dans les Galeries du Patio à la Villa Arson à Nice, France.

Les nouveaux diplômés du Programme de Master Informel du CAC -Tbilissi provoquent dans leur approche, la perception et la mise en œuvre par les uns et les autres de la „Réponse : Habilités“, en prenant le sentiment de la pensée responsable, en agissant et en créant en son dialogique - dans la compréhension de Bakhtine - des capacités d'interagir et de réagir.

Ce processus a été repris au cours de leurs études au CAC Tbilissi et a été intensifiée dans la réflexion sur le concept de responsabilité/s per se, une discussion théorique guidé dans la pratique comme un autre principe de base vécu dans la communauté d'inter- échange du CAC Tbilissi. Cette interaction de la théorie et de la pratique agit dans le domaine des expositions, ainsi que l'enseignement de l'art en Géorgie, à un niveau expérimental, d'improvisation, dans un état de devenir.

Ceci est dû au soutien économique et structurel limité à la scène de l'art contemporain géorgien. Par ailleurs, le regard de l'intérieur vers l'extérieur, louant les systèmes occidentaux (l'art et l'éducation) ainsi que la conscience d'être représenté en permanence dans un cadre «exotique» , post- soviétique orientaliste, comme une nation jeune en transformation, rend tout travail ambigu. Ainsi cette scène de devenir peut être difficile à saisir - à la fois de l'intérieur de la Géorgie et de la perspective de l'étranger - et peut conduire à des stratégies plutôt « conformistes » afin de présenter «l'étrangeté» réalisée, cependant sans tenir compte souvent du contexte local, lors de l'exposition dans l'Ouest.

L'exposition «Réponse: Habilités» présentera par conséquent sur le bord de démonstration et du paradoxe d'être et d'agir là où on n'est pas, en ne déclenchant ni les réponses pour le penser et l'agir responsables ni l'activation des habilités de réponse mais ouvrant un espace de réflexion sur l'incohérence de l'éducation artistique alternatif.

Cette Note d'intention du curateur constitue la partie 1/10 de la conception de l'exposition.

Tous les dix concepts seront présentés lors de l'inauguration de l'exposition aux Galeries du patio de la Villa Arson, le 23 Novembre 2013.

Curateur: Katharina Stadler

Artistes: Lasha Babuadze, Ana Chaduneli, Tamar Chaduneli, Elene Gabrichidze, Giorgi Maghradze, Maja Malinowska, Mariam Natroshvili en coopération avec Detu Jintcharadze, Khatia Tchokhnelidze, Vato Urushadze

Les programmes de Master informel du Centre d'Art Contemporain-Tbilissi prennent le relais aux Galeries du patio de la Villa Arson à Nice, en France à partir du 23 Novembre, 2013 au 13 Janvier, 2014 pour défier les différents concepts et perceptions des «Habilités de réponse».

Les programmes de Master informel au Centre d'Art Contemporain-Tbilissi ont été établis à l'automne 2010. Aujourd'hui, à sa quatrième année d'existence, nous continuons à défendre nos idéaux de l'éducation artistique intense, basée sur la communauté et alternative, en mettant l'accent sur l'interdisciplinarité et intermédialité de l'art contemporain.

I Irit Rogoff. Academy as Potentiality. in A.C.A.D.E.M.Y., ed. Angelika Nollen, et al. Revolver. Frankfurt am Main. 2006. p. 15.

პასუხი: უნარიანობა

პასუხისმგებლობები. პასუხი: უნარიანობა

კურატორული განაცხადი. კონცეფცია 1/10.

საზოგადოებაზე ორიენტირებული სახელოვნებო განათლება, რომელიც ხორციელდება თანამედროვე ხელოვნების ცენტრ – თბილისში (CCA-თბილისი), თითოეული მონაწილე წევრისგან მოითხოვს საპასუხო აზროვნებისა და მოქმედების კოლექტიური წარმოდგენის უნარს, იქნება ეს მასწავლებელი, სტუდენტი, ადგილობრივი თუ სტუმრად მოწვეული ხელოვანი/კურატორი.

თუმცა, ჰორიზონტალური სტრუქტურის მქონე იერარქიის ეს უმთავრესი ცნება არ არის აღქმული ერთგვაროვნად, იგი მიჩნეულია ერთდროულად თავისუფლებად და ტვირთად, ესაა პირობითი საზღვარი მათ შორის, რომელიც გამუდმებით იხაზება სხვადასხვა ადგილებში და სხვადასხვა რუკებზე.

ეს განსხვავებები ხშირად ქმნიან დაძაბულობასა და გაუგებრობას, რომელიც შემდეგ გადადის თანასწორობისა და არსებობის ბალანსის დარღვევაში. ისინი ფუნქციონირებენ მათი შესაძლებლობებსა და შეუძლებლობებს შორის იდეალური შერწყმის მომენტებში. ირით როგორც გთავაზობს, რომ „აზროვნების აკადემია“ „შესაძლებლობის“ სახით წარმოადგენს „არ გაკეთების“, „არ შექმნის“, „არ ხორც-

შესხმის“ შესაძლებლობების გააზრებას აზროვნების, კეთების და განხორციელების პროცესში“ სწორედ იგივე მიზანი ამოძრავებს გამოფენას „პასუხი: უნარიანობა“, რათა მან შემოიტანოს წუთიერი გამონათებები ამ დიქტომიაში, რომელსაც ადგილი აქვს (იმ) პოტენციალებს შორის **Galleries Du Patio**–ში, ვილა არსონი, ნიცა, საფრანგეთი.

თანამედროვე ხელოვნების ცენტრი – თბილისის არაფორმალური სამაგისტრო პროგრამის ახალგაზრდა კურსდამთავრებულები პროვოცირებენ ახდენენ თავიანთი მიდგომით, აღქმით და „პასუხი: უნარიანობა“–ს განხორციელების მეშვეობით, ხოლო საპასუხისმგებლო აზროვნებით, მოქმედებით და დიალოგურად გარდაქმნის გზით მათ შეაქვთ აზრი – ბახტინის აზრით – ურთიერთქმედებისა და რეაგირების უნარებში.

სწორედ ეს პროცესი განხორციელდა თანამედროვე ხელოვნების ცენტრ – თბილისში მათი სწავლის განმავლობაში და თავისთავად გაძლიერდა პასუხისმგებლობის/ების კონცეფციის ასახვისას, თეორიული დისკუსია წინ უძღოდა პრაქტიკას, რამდენადაც სხვა ძირითადი პრინციპი ცოცხლობს თანამედროვე ხელოვნების ცენ-

ტრი – თბილისის ურთიერთგაცვლით საზოგადოებაში. ეს თეორიული და პრაქტიკული ურთიერთქმედებები ხორციელდება გამოფენის სივრცეში და აყალიბებს სახელოვნებო განათლებას საქართველოში ექსპერიმენტალურ, იმპროვიზაციულ დონეზე, დინების სახით.

იგი გამომდინარეობს ქართული თანამედროვე ხელოვნების სფეროს ლიმიტირებული ეკონომიკური და სტრუქტურული დახმარებიდან. ამასთან, გარედან ხედვის მეშვეობით, რომელიც აფასებს რა დასავლურ (ხელოვნებისა და განათლების) სისტემებს, ასევე გამუდმებით სცენაზე ყოფნის განცდა „ეგზოტიკურ“, პოსტ-საბჭოთა ორიენტალისტების გარემოში, მსგავსად ტრანსფორმაციის გზაზე მყოფი ახალგაზრდა ერისა, ყველა ნამუშევარს ხდის ორაზროვანს. შესაბამისად, დინების ამგვარი გარემო შეიძლება რთულად იქნას აღქმული – როგორც საქართველოს შიგნით, ასევე მის საზღვრებს მიღმა კუთხით და შეუძლია წარმართოს უკიდურესად „კონფორმისტული“ სტრატეგიები იმისათვის, რომ წარმოაჩინოს განხორციელებული „განსხვავება“. ამის მიუხედავად, ხშირად უგულველყოფენ ლოკალურ კონტექსტს, დასავლეთში გამოფენის წარდგენის მომენტში.

ამგვარად გამოფენა „პასუხი: უნარიანობა“ წარმოადგენილი იქნება დემონსტრირებისა და არსებობა-ქმედების პარადოქსის ზღვარზე, სადაც ასეთი არ არსებობს და არც პასუხებს აყალიბებს საპასუხისმგებლო აზროვნებისა და ქმედებისთვის, არც მოტივაციას განაპირობებს საპასუხისმგებლო უნარებისათვის, მაგრამ იგი ხსნის სივრცეს თანამედროვე სახელოვნებო განა-

თლების ურთიერთწინააღმდეგობის ასახვისათვის.

წინამდებარე კურატორული განაცხადი წარმოადგენს გამოფენის კონცეფციის 1/10–ს.

ათივე კონცეფცია წარმოდგენილი იქნება გამოფენაზე, რომელიც გაიხსნება **Galleries Du Patio**–ი, ვილა არსონში 2013 წლის 23 ნოემბერს.

კურატორი: კატარინა შტადლერი

ხელოვანები: ლაშა ბაბუაძე, ანა ჩადუნელი, თამარ ჩადუნელი, ელენე გაბრიჩიძე, გიორგი მალრაძე, მაია მალინოსკა, მარიამ ნატროშვილი და დეთუ ჯინჭარაძე, ხატია ჭოხონელიძე, ვატო ურუშაძე.

თანამედროვე ხელოვნების ცენტრი – თბილისის არაფორმალური სამაგისტრო პროგრამებიც ასევე შეუერთდება **Galleries Du Patio–ს ვილა არსონში, ნიცა, საფრანგეთი, 2013 წლის 23 ნოემბრიდან 2014 წლის 13 იანვრამდე, როგორც „პასუხი: უნარიანობა“ გამოფენის განსხვავებული კონცეპტებისა და აღქმების გამოწვევა.**

არაფორმალური სამაგისტრო პროგრამა თანამედროვე ხელოვნების ცენტრში – თბილისში 2010 წლის შემოდგომიდან მოქმედებს. ამჟამად მისი არსებობის მეოთხე წელია და ჩვენც ვაგრძელებთ ინტენსიური, საზოგადოებაზე ორიენტირებული ალტერნატიული სახელოვნებო განათლების ჩვენეული იდეალების განხორციელებას, რომელიც ხაზს უსვამს თანამედროვე ხელოვნების ინტერდისციპლინარულობასა და ინტერმედიალობას.

I Irit Rogoff. *Academy as Potentiality*. in A.C.A.D.E.M.Y., ed. Angelika Nollen, et al. *Revolver*. Frankfurt am Main. 2006. p. 15.

RESPONSE: ABILITIES

Responsibilities. Response: Abilities.
Curatorial Statement. Concept 1/10.

Community based art education as practiced at the Center of Contemporary Art in Tbilisi (CCA-Tbilisi) requires a shared understanding of responsible thinking and acting from each member involved. Be it teacher, student, local or visiting artist/curator.

Yet this key notion for a structure horizontal in hierarchy is not perceived homogeneously, it is considered a freedom and burden, a border between them constantly drawn in different areas, on different maps.

These differences often create tensions and misunderstandings, lead to an imbalance in equality and being. They function in moments of the ideal shifting between its potentialities and its impotentialities. As Irit Rogoff suggests 'thinking 'academy' as 'potentiality' is to think the possibilities of *not doing, not making, not bringing into being* at the very centre of acts of thinking, making and doing,'¹ so does the exhibition 'Response: Abilities' aim to bring glimpses of this dichotomy between (im) potentialities into the Galeries du Patio at Villa Arson in Nice, France.

¹ Irit Rogoff. Academy as Potentiality. in A.C.A.D.E.M.Y., ed. Angelika Nollen, et al. Revolver. Frankfurt am Main. 2006. p. 15.

Recent graduates from the Informal Master Programs of the CCA-Tbilisi provoke in their approach, perception and implementation of each others' 'Response: Abilities', taking the sentiment of responsible thinking, acting and creating into its dialogic – in Bakhtin's understanding – of abilities to interact and to respond.

This process has been taken up during their studies at CCA-Tbilisi and has been intensified in the reflection on the concept of responsibility/ies per se, a theoretical discussion guided into practice as another core principle lived in the CCA-Tbilisi community of inter-exchange. This theoretical and practical interaction operates in the field of exhibition making as well as art education in Georgia on an experimental, improvisational level, in a status of flux.

This is due to the limited economic and structural assistance for the Georgian contemporary art scene. In addition, the view from within to the outside, *praising* the Western (art and education) systems as well as the awareness of being continuously staged in an 'exotic', Post-Soviet-orientalist

setting as a *young* nation in transformation, make all work ambiguous. Hence this scene of flux can be difficult to be grasped – both from within Georgia and the outsider's perspective –, and can lead to rather 'conformist' strategies in order to present the implemented 'otherness', nevertheless often disregarding the local context, when exhibiting in the West.

The exhibition 'Response: Abilities' therefore will present on the edge of showcasing and of the paradox of being and acting *where one is not*, triggering neither answers for responsible thinking and acting nor activation for response abilities but opening up a space for reflection on the inconsistency of alternative art education.

This curatorial statement builds part 1/10 of the exhibition's concept.

All ten concepts will be presented at the exhibition opening in the Galeries du Patio of Villa Arson on November 23, 2013.

Curator: Katharina Stadler

Artists: Lasha Babuadze, Ana Chaduneli, Tamar Chaduneli, Elene Gabrichidze, Giorgi Maghradze, Maja Malinowska, Mariam Natroshvili in cooperation with Detu Jintcharadze, Khatia Tchokhanelidze, Vato Urushadze

The Informal Master Programs of the Center of Contemporary Art-Tbilisi take over the Galeries du Patio of Villa Arson in Nice, France from November 23, 2013 to January 13, 2014 as to challenge different concepts and perceptions of 'Response Abilities'.

The Informal Master Programs at the Center of Contemporary Art-Tbilisi have been established in fall 2010. Now, in its fourth year of existence, we are keeping up with our ideals of intense, community-based alternative art education with an emphasis on the interdisciplinary and intermediality of contemporary art.

RESPONSE: ABILITIES

La Villa Arson invite dans son centre d'art une dizaine d'artistes géorgiens issus du Center of Contemporary Art CCA - Tbilisi Informal Master Program à réaliser une exposition. La commissaire, Katharina Stadler, et les artistes ont choisi de placer ce projet sous le signe de la responsabilité individuelle et collective, avec ce titre qui sonne comme un jeu de mots entre la «réponse» faite à une invitation et «l'aptitude» à y répondre.

Dans un contexte politique incertain et avec des modestes moyens, le CCA de Tbilisi (<http://cca.ge>) a ouvert ses portes à l'automne 2010. Il réunit chaque année une vingtaine d'artistes qui, pendant un an, vivent et travaillent en communauté. Les pensées et les pratiques se croisent dans l'expérience et le partage. Le CCA dispose donc d'une double entité: lieu de production

et de diffusion, mais aussi structure de transmission et d'enseignement, avec notamment un programme de master qui délivre pour la première fois en Géorgie ce type de post-diplôme - Informal Master Program.

Une dizaine de ces jeunes diplômés ont été invités cette année à produire une exposition à la Villa Arson. Sous la coordination de Katharina Stadler, elle-même artiste et intervenante au CCA, le groupe de travail a choisi de placer ce projet sous le signe de la responsabilité individuelle et collective, avec ce titre qui sonne comme un jeu de mots entre la «réponse» faite à une invitation et «l'aptitude» à y répondre.

Il s'agit de mettre à plat les différentes strates (une dizaine au total) qui ont oeuvré, depuis novembre 2012, à l'élaboration de l'exposition. Comment une exposition peut refléter une forme tout en évoquant toutes les hypothèses qui l'ont précédée? Ce sera donc l'occasion de révéler les méthodes de travail du CCA qui se veulent non autoritaires et communautaires, mais qui imposent néanmoins de véritables exigences auprès des artistes qui les suivent – peut-être dues au paradoxe de leur trop grande liberté de travail. Repenser l'académie engendre souvent des nouvelles académies.

Il s'agit aussi de produire une exposition avec une économie de moyens ad minima. Cette contrainte est bien sûr due à la réalité des budgets, mais surtout à la volonté des artistes invités de ne pas jouer la carte de l'invitation trop structurée et donc sans surprise. Leur exposition doit ressembler à l'enseignement, aux modes de production et à l'économie qui sont les leurs. Tout sera produit sur place de manière expérimentale dans «l'aptitude» à se débrouiller avec ce qu'il est possible de faire. La Villa Arson avec ses ateliers et sa force de production, mais aussi le territoire de la Côte d'Azur et la vie en générale deviennent de véritables sources de matières et de matériaux, des réservoirs de formes.

Enfin, les artistes invités ont souhaité profiter de leur séjour sur place pour rencontrer les étudiants de la Villa Arson, les enseignants et les résidents, mais aussi les artistes exposés au même moment au centre d'art, afin que le temps de montage de l'exposition soit conçu comme une plateforme d'échange entre plusieurs communautés qui se croisent au sein de l'établissement. L'objectif est d'éviter la figure imposée de l'autre, ce conformisme de l'altérité qui ignore souvent les réalités locales de l'accueillant au profit de l'exotisme de l'invité.

La «responsabilité» est donc abordée ici entre les fonctions «d'interaction» entre les artistes qui composent l'exposition, mais aussi de «réaction» face à une invitation.

Le public pourra disposer d'une publication gratuite conçue comme le journal de l'exposition, des premières discussions il y a près d'un an, à sa réalisation concrète dans l'espace du centre d'art.

Photo: Elene Gabrichidze

RESPONSE: ABILITIES

პოლიტიკური არასტაბილურობის კონტექსტში და ლიმიტირებული რესურსებით, 2010 წლის შემოდგომაზე გაიხსნა თანამედროვე ხელოვნების ცენტრი – თბილისი (CCA). ყოველ წელს CCA აერთიანებს დაახლოებით 20 არტისტს, რომლებიც წლის განმავლობაში ცხოვრობენ და ერთად მუშაობენ როგორც ერთგვარი კომუნა. ამ ტიპის შემოქმედებითი გამოცდილების გზით ხდება იდეებისა და თვისობრივად განსხვავებული პრაქტიკის გაცვლა და გაზიარება.

CCA გამოირჩევა ორმაგი იდენტობით: ეს არის შემოქმედებითი პროდუქციისა და მისი გავრცელების ადგილი, რომელიც ასევე უწყვეტ ურთიერთობაშია ცენტრის საგანმანათლებლო სტრუქტურასთან. თანამედროვე ხელოვნების ცენტრში არსებული საგანმანათლებლო პროგრამა პირველი არაფორმალური სამაგისტრო პროგრამაა საქართველოში.

წელს, 2012-2013 წლის ცხრა კურსდამთავრებული მიწვეულია ნიცაში, ვილა არსონში გამოფენაზე. კატარინა შტადლერის კოორდინაციით, რომელიც ამავდროულად არის არტისტი და თანამედროვე ხელოვნების ცენტრის არაფორმალური სამაგისტრო პროგრამის კურატორი, ჯგუფმა გადაწყვიტა პროექტი დაუკავშიროს ინდივიდუალურ და კოლექტიურ პასუხისმგებლობას. გამოფენის სათაური არის სიტყვათა თამაში მოწვევაზე პასუხს «response» და პასუხის გაცემის უნარს «skill» შორის.

გამოფენა მიზნად ისახავს განსხვავებული მიდგომებისა და სტრატეგიების (სულ ათი) ანალიზს, რომლებიც 2012 წლის ნოემბრიდან მუშავდებოდა და განავითარა გამოფენის იდეა. რამდენი გამოფენა ასახავს ფორმას და ამავე დროს აცოცხლებს ყველა ჰიპოთეზას, რომელიც მას წინ უსწრებდა?

ეს იქნება შემთხვევა, რომელიც გამოავლენს CCA-ის სამუშაო მეთოდებს, რომლებიც არა-ავტორიტარულ, არამედ კომუნიტარულ ხასიათს ატარებს. მიუხედავად ამისა, CCA-ის მოლოდინი მონაწილე არტისტების მიმართ მაღალია, რაც შესაძლოა განპირობებული იყოს იმ ფაქტორით, რომ მათ გააჩნიათ თავისუფლების მაღალი ხარისხი ნამუშევრების შექმნის პროცესში.

პროექტის კიდევ ერთი მიზანია ისეთი გამოფენის მოწყობა, სადაც ნაკლები არის მეტი «less is more». ეს რა თქმა უნდა ბიუჯეტის სიმცირეს უკავშირდება, თუმცა უმეტესწილად განმსაზღვრელია თავად არტისტების სურვილი არ გამოიყენონ მოწვევა ზედმეტად სტრუქტურირებული ფორმით, რაც გამოირიცხავდა მოულოდნელობის ფაქტორს.

გამოფენაში უნდა აისახოს თანამედროვე ხელოვნების ცენტრში არსებული განათლების მოდელი, რომელიც მოიცავს მისთვის დამახასიათებელი პროდუქციისა და ეკონომიკის ფორმას. ყველაფერი განხორციელდება ადგილზე,

ექსპერიმენტის ფორმით, იმ უნარების გამოვლენით, რომლებიც შესაძლებელს ხდის გამოსავალი დაინახო იმაში რაც მოცემულია. ვილა არსონი, მისი სახელოსნოებით და სამუშაო ძალით, სანაპიროს ლანდშაფტით და ზოგადად ცხოვრებით გახდება ნამდვილი მატერიალური რესურსი და ფორმების ძიების წყარო.

მოწვეულმა არტისტებმა გამოხატეს სურვილი მიიღონ მაქსიმუმი ვილა არსონში ყოფნიდან, შეხვდნენ სტუდენტებს, მასწავლებლებს და რეზიდენტებს. ისინი ასევე შეხვდებიან არტისტებს, რომელთა ნამუშევრები იგივე დროს იფინება ხელოვნების ცენტრში, რათა გამოფენის აწყობის დრო აღიქმებოდეს გაცვლით პლატფორმად დაწესებულებაში არსებული რამდენიმე საზოგადოებისთვის. ამ შემთხვევაში, მიზანი იქნება თავს არიდება სტატუსისთვის - სხვა, უარის თქმა განსხვავებულობის, სხვად ყოფნის კონფორმიზმზე, რომელიც იგნორირებას უკეთებს მასპინძლის ლოკალურ რეალობას და უპირატესობას ანიჭებს სტუმრის ეგზოტიკურობას.

«პასუხისმგებლობა» ამ გზით ავლენს კავშირს «ინტერაქციის» ფუნქციასა და გამოფენის მონაწილე არტისტებს შორის და ასევე ასახავს «რეაქციას» მოწვევაზე.

Photo: Elene Gabrichidze

RESPONSE: ABILITIES

Within the context of political uncertainty and with modest resources the CCA in Tbilisi was established in the Autumn of 2010. Each year the CCA gathers around 20 artists who live and work together as a community for the yearly period. Ideas and disparate practice are exchanged and shared within this artistic experience.

The CCA may be distinguished by its double identity: that of a place of production and diffusion but also one that benefits from a structure of transmission and teaching, notably a Master's programme which delivers, for the first time in Georgia, this type of post graduate degree – Informal Master Program.

This year, nine of the young graduate students have been invited to the Villa Arson to produce and exhibit their work. Under the coordination of Katharina Stadler, herself an artist and a participant at the CCA, the group has chosen to place the project under the sign of individual and collective responsibility. The title rings like a word game between the « response » to an invitation and the « skill » to respond.

The aim is to analyse the different strata (ten in total) that have been worked since November 2012 and have enabled the elaboration of the exhibition. How may exhibitions reflect a form and at the same time evoke all the hypotheses that preceded it ?

This will be an occasion to reveal the working methods of the CCA which has the intention of being non-authoritarian and rather communitarian. However the CCA has high expectations from the artists that are involved which is maybe due to the paradox of a too great freedom allowed in the works.

The objective is also to produce an exhibition in which « less is more ». This constraint is of course due to the reality of budgets, but for the most part, it is due to the desire of the invited artists not to play the invitation card in a too structural fashion which would thus eliminate the surprise factor.

Their exhibition must resemble a type of education and the modes of production and economy which belong to them. Everything will be produced on site in an experimental manner using the skills to get by with what is possible. The Villa Arson with its workshops and workforce, the Côte d'Azur landscape and life in general become true material resources and a reservoir of forms.

The invited artists have expressed the wish to make the most of their stay at the Villa Arson for meeting students, teachers and residents. Their wish is also to meet the artists exhibiting at the same moment in the art center so as the time of setting up could be conceived as a platform of

exchange between several communities within the establishment. The objective here is to avoid the imposed figure of another, this conformism of alterity which often ignores the local realities of the host and favours the exoticism of the guest.

«Responsibility» is therefore placed between the function of «interaction» and the artists that compose the exhibition but also of «reaction» when faced with an invitation.

A publication conceived as an exhibition journal will be at the disposition to the public, and will include discussions from the beginning of the project up to its completion and concrete expression in the space of the art center.

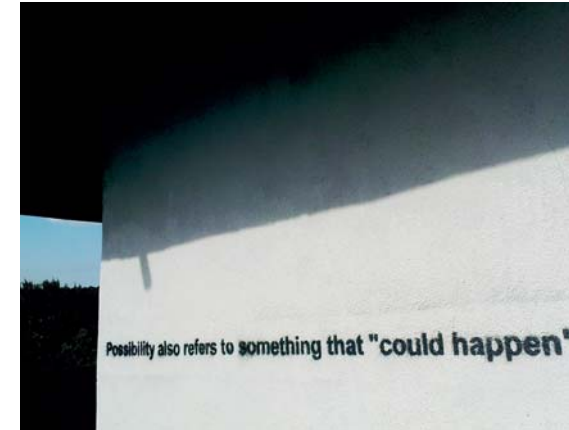

Photo: Lasha Babuadze

La responsabilité artificielle

_Qu'est-ce que c'est la responsabilité?

C'est sans doute très compliquer d'y répondre car c'est un terme assez vaste et contient beaucoup de choses.

En premier lieu il faut déterminer l'objet de recherche dans le cadre donné et comment imaginer le travail dans cette direction.

San beaucoup de réflexions dans l'esprit il s'est vite formulé l'objet concret de l'intérêt, La formule concrète: La responsabilité artificielle comme la méthode de gestion de la société.

Dans la société par la volonté d'une certaine force et dans un certain but apparaît l'alternatif de la responsabilité individuelle - la responsabilité artificielle, collective. La création de l'illusion de la responsabilité artificielle dans la société a une raison simple: la concentration de la peur, la foi, la forme, la responsabilité individuelle autour d'une force concrète proposée. A cause de cela apparaît la peur de l'atteinte à la responsabilité, de la punition, l'accroissement du sentiment de la culpabilité. Par conséquence la société devient plus passive, obéissante et «la masse bio» contrôlable facilement par le système.

Cette «masse bio» devient perméable à l'information de masse qu'elle reçoit et délivre. L'information devient le medium et le conducteur des impulsions venant des systèmes officiels qui contribuent à la formation des sentiments ci-mentionnés. Il est nécessaire de déterminer à quel niveau chaque individu participe à ce processus.

Le risque de la responsabilité artificielle est partout, dans chaque coin, à chaque pas. Mais le choix entre la responsabilité réelle, individuelle et celle imposée à nous devient notre responsabilité.

ხელოვნური პასუხისმგებლობა

_რა არის პასუხისმგებლობა?

ალბათ რთულია გასცე პასუხი ამ კითხვას, რადგან საკმაოდ ფართო და მრავლისმომცველი ცნებაა. პირველ რიგში სჯობს განსაზღვრო რისი კვლევა გაინტერესებს ამ კონკრეტულ მოცემულობაში და როგორ გინდა მუშაობა ამ კუთხით.

ბევრი ფიქრი არ არის საჭირო, მაღევე გამოიკვეთა გონებაში ინტერესის კონკრეტული ობიექტი, კონკრეტული ფორმულა: ხელოვნური პასუხისმგებლობა, როგორც საზოგადოების მართვის მეთოდი.

Artificial responsibility

_What is a Responsibility?

It is complicated to answer this question, because responsibility is a wide concept with multiple meanings. It is better to determine the precise subject of research interest and the ways to work with in this concrete situation.

No need to think too much, soon you have a concrete object, some kind of formula in your mind: Artificial responsibility as a tool to control the society.

Sometimes ruling power creates an artificial collective responsibility as an alternative form of individual responsibility.

The illusion for creating artificial responsibility serves only one simple purpose: Creating obedience, a passive society, with a higher degree of conformity and fear, a so-called "Bio mass". It is created by concentrating people's fear, faith, power and personal responsibility upon this one power, in consequence creating fear of punishment and fear to abolish one's personal responsibility.

This "Bio mass" becomes the transmitter of mass information. It receives and then sends impulses and information from official systems, thus creating above mentioned feelings. It is necessary to understand the degree of which we are sucked into this process.

The danger of artificial responsibility is everywhere, in every corner. So it is our individual responsibility to make decisions between individual and fake collective responsibilities.

Libre comme un oiseau

«Les artistes parlent souvent de la liberté. Une fois, pour vérifier la phrase «libre comme un oiseau», le compositeur Morton Feldmann est allé au parc et a passé un moment en surveillant nos amis ailés. Au retour il a dit: vous savez, ils ne sont pas du tout libres, ils se battent pour les restes de la nourriture».

John Cage du film «Quatre compositeurs américains». 1983. Le film de Peter Greenway

«La majorité des goélands n'essaie pas d'apprendre plus que la forme la plus simple du vol: comment aller de la côte jusqu'à la nourriture et revenir. Pour eux manger est plus important que voler».

Richard Bach «Goéland Jonathan Livingston» 1970

La formule, libre comme un oiseau est aussi éphémère que le mot responsabilité. Individuel et artificiel (imposé). Tracer une limite entre la responsabilité est aussi problématique que la définition du mot liberté et ces deux choses sont liées.

L'oiseau artificiel (mécanique) construit sur le principe d'Ornithopter s'envole de sa source d'alimentation (électricité) mais ne peut pas aller plus loin, car il est relié à sa source d'alimentation et n'est pas «libre comme un oiseau».

L'homme est également relié à sa source d'alimentation mentale, les médias, électroniquement ou pas. D'où on reçoit la responsabilité artificielle ce qui est un facteur empêchant la liberté du choix et les sens de la responsabilité personnelle.

Dédale crée des ailes en cire et avec son fils Icare échappe à la captivité. Ils s'envolent du labyrinthe mais malgré l'avertissement de Dédale Icare approche le soleil, la cire fond et Icare tombe dans la mer.

Le mythe de Dédale et Icare.

ჩიტივით თავისუფალი

“არტიტები ხშირად საუბრობენ თავისუფლებაზე. ერთხელ ფრაზა “ჩიტივით თავისუფალი”-ს გადასამოწმებლად კომპოზიტორი მორტონ ფელდმანი პარკში წავიდა და გარკვეული დრო გაატარა ჩვენი ფრთოსანი მეგობრების დაკვირვებაში, როდესაც დაბრუნდა თქვა: იცით? ისინი სულაც არ არიან თავისუფლები, ისინი საჭმლის ნარჩენებისთვის იბრძვიან.”

**ჟონ კეიჯი ფილმიდან “ოთხი ამერიკელი კომპოზიტორი”. 1983
.პიტერ გრინუის ფილმი**

“თოლიების უმეტესობა არ ცდილობს ისწავლოს იმაზე მეტი ვიდრე ფრენის უმარტივესი ფორმა: როგორ მივიდნენ ნაპირიდან საკვებამდე და დაბრუნდნენ უკან. მათთვის ჭამა უფრო მნიშვნელოვანია ვიდრე ფრენა”.

რიჩარდ ბაჩი “თოლია ჯონათან ლივინგსტონი” 1970. ლივინგსტონი 1970.

ფორმულა „ჩიტივით თავისუფალი“ ისევე ეფემერულია როგორც სიტყვა „პასუხისმგებლობა“. ინდივიდუალური და ხელოვნური (თავსმოხვეული) პასუხისმგებლობას შორის ზღვარის გავლება ისეთივე პრობლემური საქმეა, როგორც სიტყვა თავისუფლების განსაზღვრება და ეს ორი რამ გადაჯაჭვულია ერთმანეთზე.

ხელოვნური ჩიტი გაფრინდება თავის კვების წყაროდან (ელექტროობიდან), მაგრამ მას ვერ მოშორდება, რადგან მიერთებულია კვების წყაროზე და არ არის “ჩიტივით თავისუფალი”.

ადამიანი ასევე მიბმულია მისივე მენტალურ კვების წყაროს მედიებს, ელექტრონულად თუ არაელექტრონულად. საიდანაც ხდება ხელოვნური პასუხისმგებლობის მიმღობა, რაც ხელის შემშლელი ფაქტორია თავისუფალი არჩევანის მიღების და პირადი პასუხისმგებლობის ქონის.

დედალოსი ქმნის ცვილის ფრთებს და თავის შვილ იკაროსთან ერთად თავს დააღწევს ტყვეობას. ფრინდება ლაბირინთიდან, მაგრამ დედალოსის გაფრთხილების მიუხედავად იკაროსი მზეს მიუახლოვდება, რის შემდეგაც ცვილი დნება და იკაროსი ზღვაში ვარდება.

მითი დედალოსა და იკაროსზე.

Free as a Bird

"Artists talk a lot about freedom. So, recalling the expression "free as a bird," Morton Feldman went to a park one day and spent some time watching our feathered friends. When he came back, he said: "You know? They are not free, they are fighting over bits of food."

John Cage From "Four American Composers". 1983. film by Peter Greenaway

"Most gulls don't bother to learn more than the simplest facts of flight – how to get from shore to food and back again. For most gulls, it is not flying that matters, but eating."

**Richard Bach.
"Jonathan Livingston Seagull". 1970**

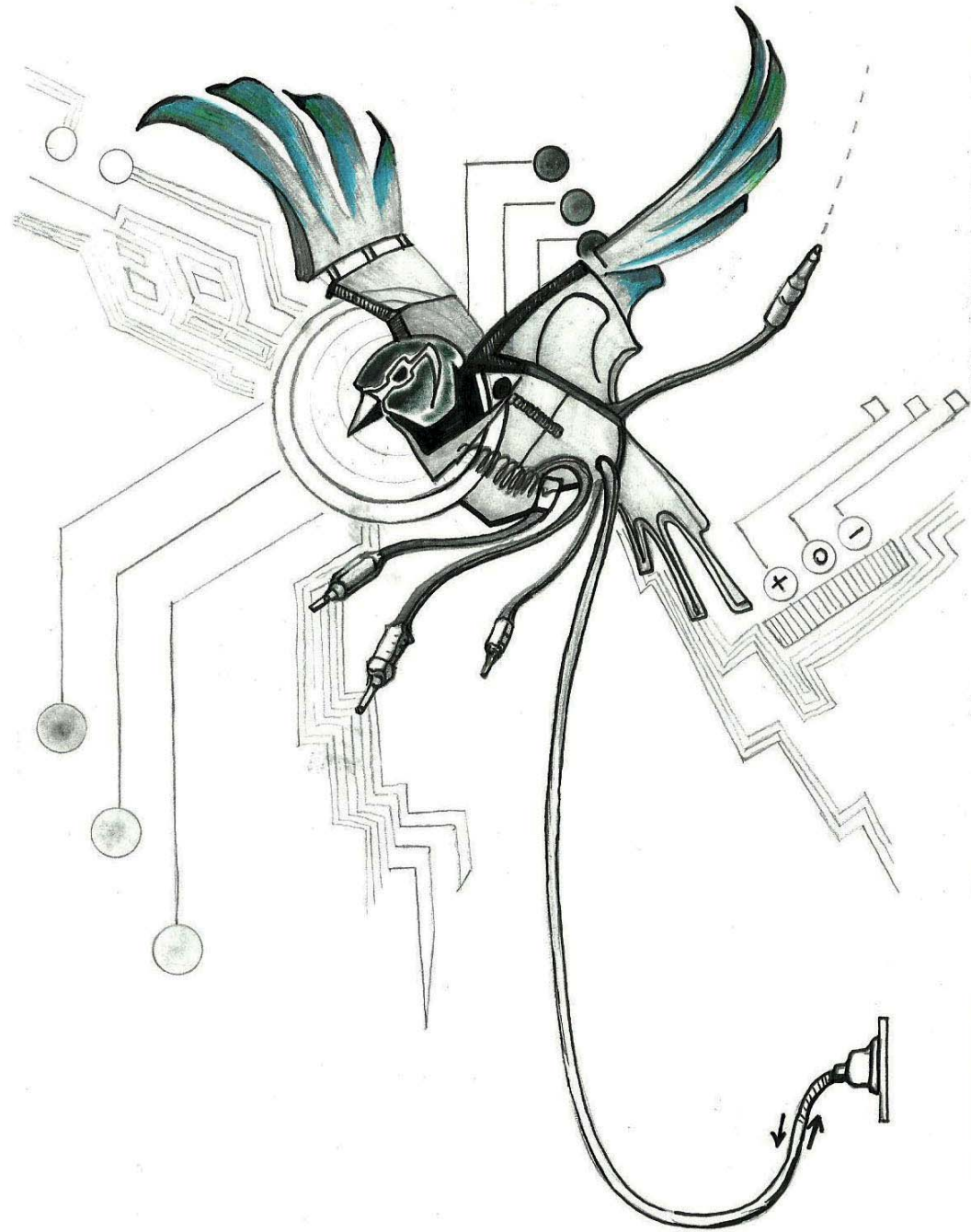
The formula "free as a bird" seems ephemeral like the word "responsibility".

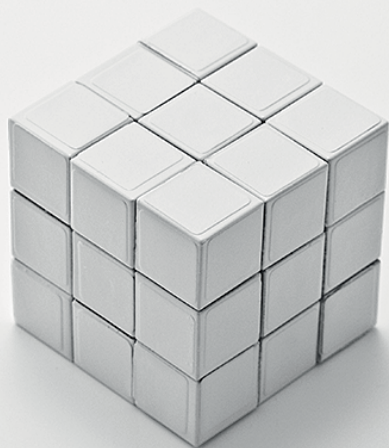
Drawing a line between individual and artificial as (externally imposed) freedom is as problematic as defining the word "freedom", for these two (freedom and responsibility) are strongly interlinked.

Based on the principle of an ornithopter, an artificial (mechanical) bird will try to fly away from an electrical power source but won't be able to get rid of it. Since it is not as "free as a bird". In an electronic as well as not in an electronic way, human beings are also linked to their mental power source. Media delivering artificial responsibility, which form an obstacle for free choice and personal responsibility.

Daedalus crafts wax wings and emerges from captivity along with his son, Icarus. Icarus took off from the Labyrinth but despite Daedalus' warning, comes too close to the sun. The wax melts and Icarus falls into the sea.

The Myth about Daedalus and Icarus

Pièce noire

Khatia Chokhoniidze

espace noir, qui exprime symboliquement la responsabilité publique, artificielle, indéterminée. C'est le chaos, l'obscurité, où il n'existe pas d'individualisme, les silhouettes ou les visages concrets. Là il n'y a qu'une seule donnée, une seule force. Le déplacement dans l'obscurité est l'expression de l'espace, de l'état ou de la société où tout se répète. Tu marches... Tu marches, tu passes les mêmes chemins, ton visage, ta forme restent invisibles, car tu fais partie d'une seule masse, d'une seule couleur. Ce mouvement dans le cercle se répète jusqu'à ce que tu ne délimites ton individu, ta liberté et ton choix de celle la société, de la donnée systémique, artificielle.

Alors le passage se fait de l'obscurité vers la pièce de lumière, dès l'ouverture de la porte l'obscurité se disperse. La pièce blanche forme le contraste par rapport à l'obscurité et exprime l'espace individuel

trouvé dans le chaos de la société, le point de départ vers la responsabilité individuelle. La couleur blanche inclue en elle le premier pas de départ pour lequel un individu se prépare parfois durant toute sa vie. «Le tableau blanc», «la feuille blanche» restent parfois pendant longtemps sans être remplis. Pourtant la blancheur n'est que la période de passage et le chemin ne se termine pas là, le point d'arrivée c'est la liberté absolue envers soi-même, d'où commence la responsabilité individuelle...

Ces pièces et le mouvement dans cet espace, finalement est le chemin symbolique depuis la responsabilité de société, éphémère vers la responsabilité personnelle, individuelle. Si tu es l'obscurité, si autour de toi n'est qu'un chaos sans doute le chemin reste à trouver.

ორმაგი ოთახი

შავი ოთახი, შავი სივრცე, რომელიც სიმბოლურად გამოხატავს საზოგადოებრივ, ხელოვნურ, გაურკვეველ პასუხისმგებლობას. ეს არის ქაოსი, სიბნელე, სადაც არ არსებობს ინდივიდუალურობა, არ არსებობს კონკრეტული სილუეტები თუ სახეები, აქ არსებობს მხოლოდ ერთი მოცემულობა, ერთი ძალა. სიბნელეში მოძრაობა ეს არის იმ სივრცის, მდგომარეობის, საზოგადოებისა თუ სოციუმის გამომხატველი, სადაც ყველაფერი მეორდება, დადიხარ... დადიხარ, გადიხარ ერთსა და იმავე გზას, არ ჩანს შენი სახე, შენი ფიგურა, რადგან შენ ნაწილი ხარ ერთი მთლიანი მასის, ერთი მთლიანი ფერის. ეს წრებრუნვა კი მეორდება იქამდე, სანამ შენს ინდივიდს, თავისუფლებასა და არჩევანს, არ გამოყოფ საზოგადოებრივი, სისტემური, ხელოვნური მოცემულობიდან.

სიბნელიდან გადასვლა ხდება სინათლის ოთახში, ოთახის კარის გაღებისთანავე სიბნელე ნათდება. თეთრი ოთახი ქმნის კონტრასტს სიბნელესთან მიმართებაში და გამოხატავს საზოგადოებრივ ქაოსში ნაპოვნ ინდივიდუალურ სივრცეს, ინდივიდუალური პასუხისმგებლობისაკენ მიმავალ ათვლის წერტილს. თეთრი ფერი გარკვეულწილად თავის თავში მოიცავს იმ სასტარტო ნაბიჯს, რომლისათვისაც ადამიანი შეიძლება მთელი ცხოვრება ემზადებოდეს, „თეთრი დაფა“, „თეთრი ფურცელი“ ზოგჯერ ხანგრძლივად რჩება შეუვსებელი. თუმცა სითეთრე მხოლოდ გარდამავალი ეტაპია და ამით არ

მთავრდება გზა, საბოლოო პუნქტი ეს არის სრული თავისუფლება საკუთარ თავთან, საიდანაც უნდა დაიწყოს ინდივიდუალური პასუხისმგებლობა...

ეს ოთახები და ამ სივრცეში გარკვეული მოძრაობა, საბოლოო ჯამში, არის სიმბოლური გზა საზოგადოებრივი, ეფემერული, პასუხისმგებლობიდან პიროვნულ, ინდივიდუალურ პასუხისმგებლობამდე. თუკი შენ სიბნელე ხარ, თუკი ყველაფერი ირგვლივ არეულია ალბათ საპოვნელია რაიმე გზა.

The Double Room

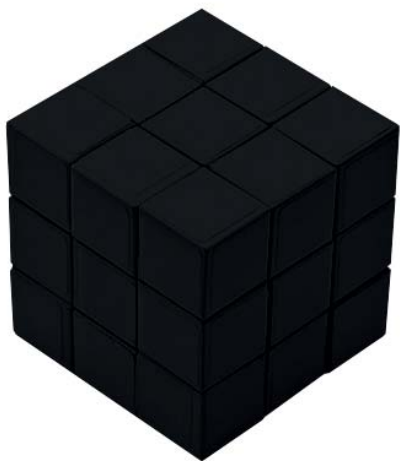
The black Room, black Space, which symbolizes the public, artificial and illegible responsibility. This is a chaos, darkness, where doesn't exist individuality, specific silhouettes or faces, there only exists one given one power. Motion in the darkness is expressed by this space, conditions, public or social, where everything happens again.

You walk and walk, pass the same way, as it doesn't appear your face, your figure, because you are the part of the total mass and color. This turning circle is repeating until you don't separate your individual, freedom and choice from public, systematic and artificial givens.

From the darkness we move to the lightened room, which becomes light after opening it. White room makes the contrast between the darkness and expresses the

individual space found in public chaos and also the individual dot of counting, going to the responsibility. White color for itself includes the starting step for what the man can prepare his whole life. "The White Board", "The white paper" sometimes stays unfilled for a long time. Although the whiteness is only transitional stage and doesn't finish the way on it. Final item is a complete freedom to yourself from what you must start your individual responsibility.

These rooms and certain motion in this space, finally is symbolical way from social, ephemeral responsibility to individual one. If you are in the darkness or everything is in messy around, there may be the way to find it.

Neuf étages

Lasha Babuadze

C'était le soir du 6 juillet. L'exposition marquant la fin de l'année universitaire «Les possibilités, station N°6» était déjà terminée.

Nous allions chez Mariam. Un peu grisés et très fatigués, nous avons découvert qu'il allait falloir monter à pied jusqu'au neuvième étage. En montant les escaliers j'ai réalisé que le nombre d'étage coïncidait avec le nombre de mois pendant lesquels nous avons suivi une formation au Centre d'art contemporain. Même le nombre d'escaliers par étage était presque trente, et j'ai commencé à me rappeler le mois équivalent à l'étage sur lequel on se trouvait.

Tout a commencé au premier étage. Nous prenions connaissance les uns des autres. Nous nous habituions à l'espace et aux professeurs. Au deuxième étage nous avons découvert beaucoup de travail C'était le moment de l'organisation de la première triennale de Tbilissi. Nous étions assistants des artistes venus de différents pays. Le troisième étage c'était

la préparation à notre première exposition appelée «Cinquième phase». Je ne me souviens pas exactement ce qu'il y avait au cinquième étage. Au cinquième nous nous sommes dispersés dans les groupes de directions différentes, mais avons plusieurs cours communs. Au sixième étage nous avons commencé à penser de la responsabilité.

Au septième étage nous avons entrepris les préparatifs pour l'exposition-vente appelée «Design avec un sentiment de responsabilité». Nous avons fabriqué un grand nombre d'objets faits à la main, en utilisant les objets anciens sans fonction, devenus après transformation les objets destinés à l'utilisation.

Au huitième étage nous avons compris, que l'été s'approchait et avons senti un léger soulagement. Enfin au neuvième étage nous nous préparions pour l'exposition que j'ai mentionné au début. Au dernier étage nous étions à la fin du neuvième mois.

Et nous avons ouvert la porte.

ცხრა სართული

6 ივლისის საღამო იყო. სასწავლო წლის დასრულების აღმნიშვნელი გამოფენა „შესაძლებლობები. სადგური N2.“ უკვე დასრულებული იყო და ჩვენ მარიამთან მივდიოდით სახლში. ოდნავ ნასვამებმა და საკმაოდ დაღლილებმა აღმოვაჩინეთ რომ მეცხრე სართულზე ფეხით მოგვიწევდა ასვლა. კიბეებზე ასვლისას გავაცნობიერე, რომ სართულების რაოდენობა ემთხვეოდა იმ თვეების რაოდენობას, რომლის განმავლობაშიც ვსწავლობდით თანამედროვე ხელოვნების ცენტრში. კიბეების რაოდენობაც კი თითქმის ოცდაათი იყო თითოეული სართულზე. და მე დავიწყე ყოველი იმ თვის გახსენება, რომელ სართულზეც ვიმყოფებოდით იმ დროისთვის.

ყველაფერი დაიწყო პირველ სართულზე. ჩვენ ვეცნობოდით ერთმანეთს. ვეჩვეოდით სივრცესა და ლექტორებს. მეორე სართულზე ბევრი სამუშაო დაგვხვდა. ეს იყო თბილისის პირველი ტრიენალეს ჩატარების პერიოდი.

ჩვენ ვიყავით სხვადასხვა ქვეყნებიდან ჩამოსულ არტისტთა ჯგუფების ასისტენტები. მესამე სართული იყო მომზადება ჩვენი პირველი გამოფენისათვის, რომელსაც „მეხუთე ფაზა“ ერქვა. ზუსტად არ მახსოვს რა იყო მეოთხე სართულზე. მეხუთე სართულზე დავიყავით სხვადასხვა მიმართულების ჯგუფებად, თუმცა რამოდენიმე საერთო ლექცია გვიტარდებოდა. მეექვსე სართულზე პასუხისმგებლობაზე დავიწყეთ ფიქრი.

მეშვიდე სართულზე დავიწყეთ მზადება გამოფენა-გაყიდვისათვის რომელსაც „დიზანი პასუხისმგებლობის გრძობით“ ერქვა. ჩვენ უამრავი ხელნაკეთი ნივთი გავაკეთეთ, გამოვიყენეთ რა ძველი უსარგებლო ნივთები, რომლებიც ტრანსფორმირების შედეგად გამოყენებად ობიექტებად ვაქციეთ.

მერვე სართულზე მივხვდით რომ ზაფხული ახლოს არის და ოდნავი შვება ვიგრძენით. ბოლო, მეცხრე სართულზე ვემზადებოდით დასაწყისში ჩემს მიერ ნახსენები გამოფენისათვის. უკვე ბოლო სართულზე, მეცხრე თვის დასასრულს ვიყავით.

შემდეგ კარი შევალეთ.

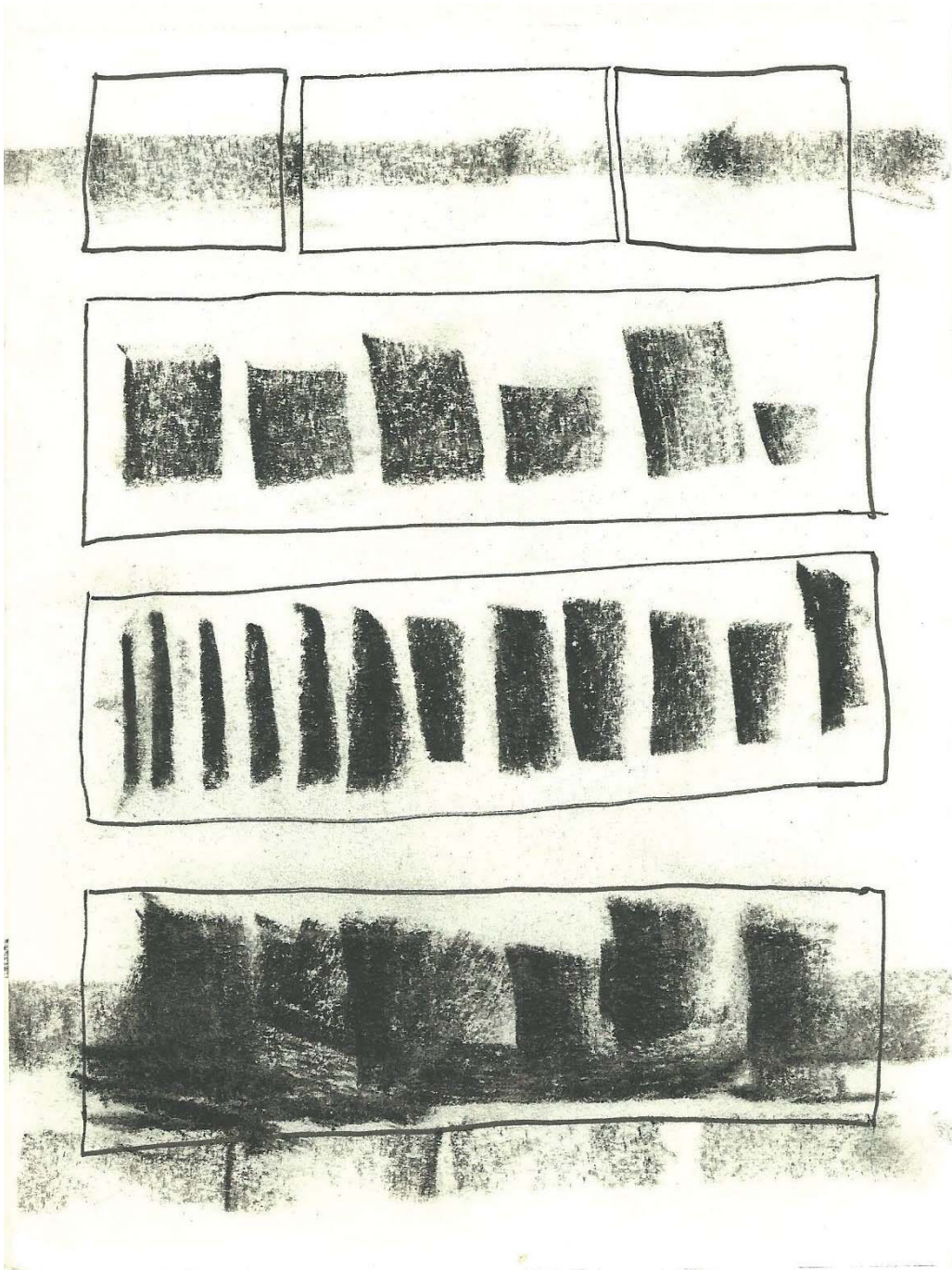
Nine Floors

It was the evening of July 6th. We were going to Mariam's house after our final exhibition called "Possibilities. Station N.2" Being a little bit drunk and quite tired, we found out that we had to go by stairs to the top of the building as Mariam lives on the 9th floor. While going up, I realized that the number of floors were exactly the same as the number of months we were studying at CCA. Even the stairs were almost 30 on each floor. So I started reminiscing about each month as we were reaching the appropriate floors.

Everything started on the first floor. We were just getting to know each other. Getting used to both space and teachers. The second floor was full of work. It was the period of the "1st Tbilisi Triennial - Offside Effect". We were assisting groups of artists from different countries. The third floor reflected the preparation for our first exhibition "Fifth Phase," which was held at the end of December. I don't exactly remember what the fourth floor was about. Fifth floor – we separated by our studying directions, though we still had some common lectures. In that month I actively got involved in street art. The sixth floor led us to the moment when we started to think about responsibility. On the Seventh floor we organized the fundraising exhibition "Responsible Design". We made handmade design, using old materials, transforming them to new usable objects. The eighth floor connects to the time when we were feeling that summer was

near and we somehow relaxed. The last, ninth floor was the stage of preparation for our final exhibition, mentioned in the beginning. Now we were already on the top of the building.

Then we entered.

residue

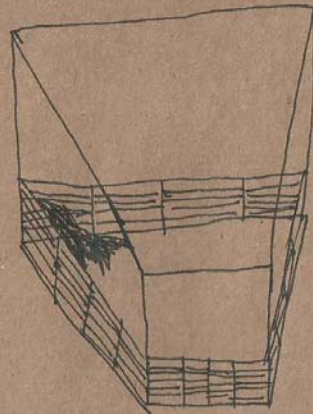
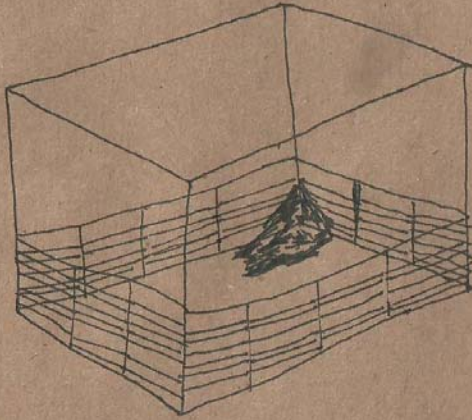
ნალექი

résidus

as i go on my meaning will become clearer*

*D.T Suzuki "Zen Buddhism"

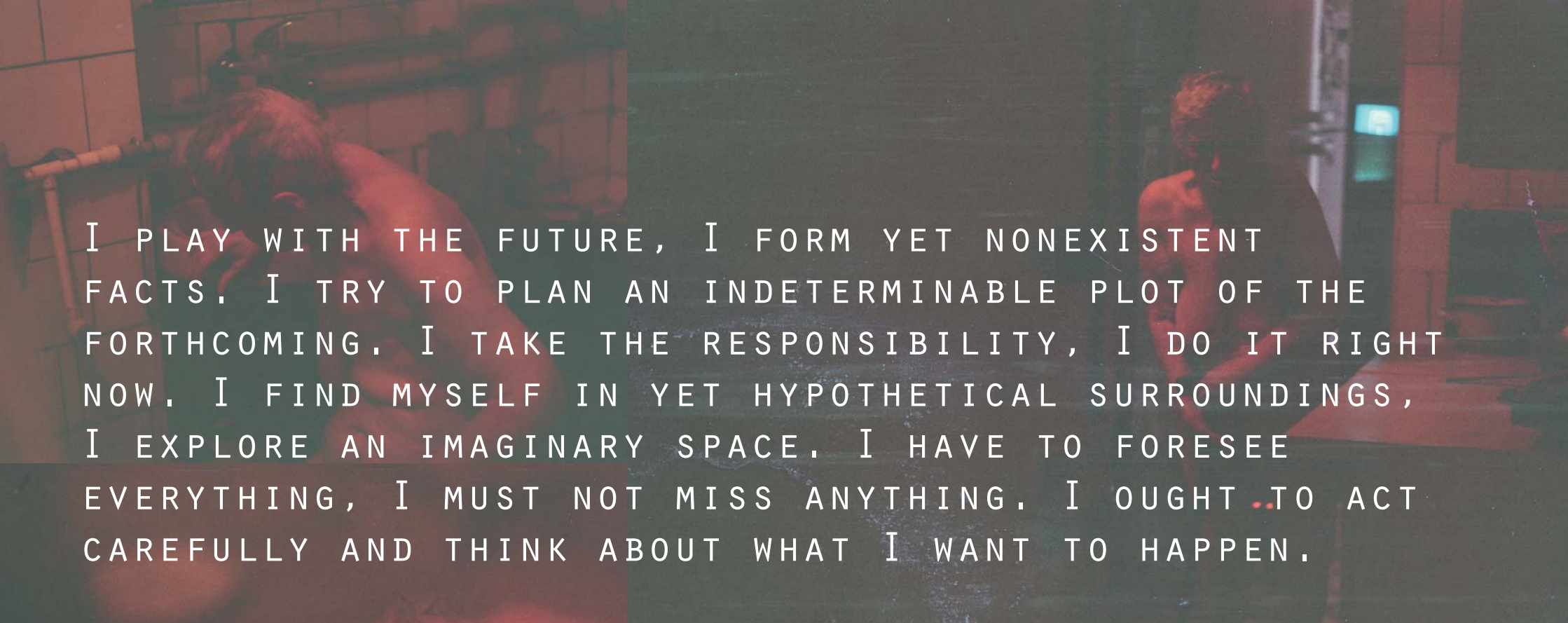
one, two, three, four,
 five. there are too
 many thoughts, they
 have different ways,
 different dimensions.
 they are blurred
 together. they are
 coming through. those
 which I don' t know.
 some in perspective,
 and some reversed.
 everything getting
 clear and the sediment
 stays. materiality like
 a shadow. a shadow.

Je joue l'avenir. Je joue avec les faits qui n'ont pas encore eu lieu. Je planifie l'avenir. J'essaye de planifier l'intervalle du temps incontrôlable. Je prends la responsabilité. Je le fais exactement en ce moment. Je me trouve en ce moment dans un univers inexistant. Je suis dans un espace imaginaire. Je suis dans l'avenir. Je dois tout prévoir. Je ne dois rien oublier. Je dois agir prudemment et penser à ce que je voudrais qu'il arrive. Je suis maintenant plein de responsabilité, seul. Dans cette planification, seul mon avenir imaginaire existe. Je réussis à déterminer si précisément la réalité de l'avenir que le développement différente des circonstances ne puisse pas pénétrer dans mon temps à moi, car il existe d'autant de possibilité de développement du temps que de «moi» dans l'univers. Au moment où on pense sur les plans d'avenir nous vivons quelque part en dehors de nos circonstances réelles.

მე ვთამაშობ მომავალს. მე ვთამაშობ ჯერ არ არსებული ფაქტებით. მე ვგეგმავ მომავალს. მე ვცდილობ დავგეგმო დროის უკონტროლო მონაკვეთი. მე ვიღებ პასუხისმგებლობას. მე ვაკეთებ ამას ზუსტად ახლა. მე ზუსტად ახლა ვარ არარსებულ გარემოში. მე ვარ წარმოსახვით სივრცეში. მე ვარ მომავალში. მე უნდა გავითვალისწინო ყველაფერი. არაფერი უნდა გამომრჩეს. მე უნდა ვიმოქმედო ფრთხილად და ვიფიქრო რა მინდა მოხდეს. მე ახლა საესე ვარ პასუხისმგებლობით, მარტო. ამ გეგმარებაში მხოლოდ ჩემი წარმოსახვითი მომავალი არსებობს. შევძლებ ისე ზუსტად განვსაზღვრო მომავალი რეალობა, რომ არსებული გარემოებების სხვაგვარი განვითარება დროში არ შემოიჭრას ჩემთან. რადგან დროის განვითარების იმდენივე შესაძლებლობა არსებობს რამდენი "მეც" სამყაროში. იმ დროს როცა ვფიქრობთ მომავლის გეგმებზე, ვცხოვრობთ სადღაც ჩვენი გარემოებების გარეთ.

I'm full of responsibility now, alone. There is only my imaginary future in this planing. Can I determine future reality so clearly, that developing of other circumstances in time won't invade me. Because there are as many ways of living and developing as there are things in the universe. When we think about our future plans, we live out of our circumstances.

I PLAY WITH THE FUTURE, I FORM YET NONEXISTENT
FACTS. I TRY TO PLAN AN INDETERMINABLE PLOT OF THE
FORTHCOMING. I TAKE THE RESPONSIBILITY, I DO IT RIGHT
NOW. I FIND MYSELF IN YET HYPOTHETICAL SURROUNDINGS,
I EXPLORE AN IMAGINARY SPACE. I HAVE TO FORESEE
EVERYTHING, I MUST NOT MISS ANYTHING. I OUGHT TO ACT
CAREFULLY AND THINK ABOUT WHAT I WANT TO HAPPEN.

re•spon•si•bil•i•ty n. pl. re•spon•si•bil•i•ties

1. The condition of having a duty to any form of life.
2. The belief in or practice of selfless concern for the well-being of thes.

*It all started with a word.

Followed by associations. Actions, visions, everything that had ever happened or would happen. Duties: things that must be done, things that should have been done. Sound of an alarm clock, work. Walking a/the dog. Taxes. Flowers which need to be taken to the cemetery. Projects need to be written. And elections are coming. Unanswered mails. Children of your friends that you have not seen yet. Need to teach my father using a computer, as I've promised. The unfinished movie made 4 years ago. Etc and etc. Promises not yet fulfilled. Those daily, not so important responsibilities.

If we had broken the door 12 hours ago he would still be alive. 12 hours before breaking the door, I had a meeting with students, for a project that failed in the end. I was smoking and complaining, because some of them were late and some were not ready/prepared, whining about how irresponsible all this was.

Mails will be answered, Projects will be finished, the dog will be taken for a walk, the taxes will be paid, the protest meeting will be attended, the voting will be done. But still there is a feeling that you have forgotten something. The strange feeling, as if you left something, somewhere else. Something essential and crucial. Something that is much more important. Responsibility that cannot be reminded neither by a reminder nor by a yellow note that is stuck to the fridge.

And then you remember a boy, who wanted to be a catcher in a rye, wouldn't do anything else but just stand there to catch everybody if they start to go over the cliff. That's all he'd do all day. And he knew, it was crazy.

It's impossible, no one will go to the gallery for a whole month just to take care of the/a flower. 'Cos you know work, projects, mails, friends, parents, love. You know how it all works/goes. So many things we have to do to take care of our comfort, just as to not be afraid any more. Those 12 hours. Assume to haunt yourself.

I would say this if everyone was listening to me and even if my hands were shaking from being nervous. If it was so quiet that you can hear every single one breathing, I would tell

everyone this - that each life is equal, no matter if it is a plant or a fish, a human or a tree, a flower or a butterfly. And that the main essence of all human beings, of humanity, is to take responsibility for life. To take responsibility for each other. To take responsibility for someone else's life, no matter it is a grass of the earth, a bird of the sky or a fish of the water. And... and my voice would start trembling and there would be tears and "peace in the world" and a thank you, thanks to my mum and everyone who ever believed in me and flowers and I don't even know. I don't even know.

By changing the meaning of the words, we create a chance for an utopian idea to exist. Because a word has limitless power and can change human behaviour just like a virus.

Many years ago my sensei, whose name is Madlen, told me that indifference and irresponsibility are the most dangerous notions that can destroy a person. Many years ago my teacher taught me one exercise, which would help me get over my irresponsibility. You have to do the exact same thing at the exact same time every day. No matter what happens, no matter where you are, no matter what is standing in your way.

So I started to water my new plant every day at 7 o'clock. The first week I did it daily. Then the exhibition openings, a lot of work, friends, parties.... and then I totally forgot.

Ever since while writing not finished texts or while answering forgotten mails, when I get to my work on time or pay my taxes, still something is bothering me. That strange feeling, as if I have forgotten something. Something essential and crucial. Something that is much more important.

პასუხისმგებლობა

(პასუხისმგებლობისა)

- ვალდებულება სხვა, უცხო სიცოხლის მიმართ.
- უანგარო ზრუნვა სხვისი კეთილდღეობისათვის.

*სიტყვით დაიწყო.

ასოციაციები მოყვა. ქმედებები, ხატებები, ყველაფერი რაც როდესმე მოხდა, უნდა მომხდარიყო ან გადაიდო.

მოვალეობები: გასაკეთებელი, შეუსრულებელი. მალვიძარის ხმა. სამსახური.

ძალის გასეირნება. გადასახადები. სასაფლაოზე მისატანი ყვავილები. არჩევნები მოდის. დასაწერი პროექტები. უპასუხო მემორები. უნახავი მეგობრის შვილები.

მამაჩემს რომ დაეპირდი, კომპიუტერი უნდა ვასწავლო. 4 წლის წინ გაკეთებული დასამთავრებელი ფილმი. შეუსრულებელი დაპირებები.

უმნიშვნელო, ყოველდღიური პასუხისმგებლობები.

12 საათით ადრე რომ შეგვემტვრია კარი, ცოცხალი იქნებოდა.

12 საათით ადრე კარის შემტვრევამდე სტუდენტებთან მქონდა შეხვედრა არ შემდგარ პროექტზე.

ვეწეოდი და ვზრახობდი, რომ ზოგმა დააგვიანა, ზოგი მზად არ იყო. ვწუწუნებდი - რა უპასუხისმგებლობაა.

მეილს უპასუხებ, პროექტს დაამთავრებ, ძალს გასეირნებ, გადასახდს გადაიხდი, აქციაზე წახვალ, ხმას მისცემ და მაინც თითქოს რაღაც გავიწყდება, თითქოს რაღაც დაგრჩა სადღაც.

რაღაც მთავარი და უფრო მნიშვნელოვანი.

პასუხისმგებლობა, რომელსაც ვერც რემაინდერი შეგახსენებს და ვერც მაცივარზე მიკრული ყვითელი ფურცელი.

და ის ბიჭი გახსენდება, რომ უნდოდა, ჭვავის ყანაში ბავშვები დაეჭირა, და მეტს რომ არაფერს გააკეთებდა. უბრალოდ იდგებოდა და თუ უცბად რომელიმე ბავშვს ფეხი დაუცდებოდა, დაიჭერდა, კლდიდან რომ არ გადავარდნილიყო.

შეუძლებელია, არავინ ივლის გალერეაში ერთი თვის განმავლობაში რომ ყვავილს მოუაროს.

იმიტომ რომ სამსახური, პროექტები, მემორები, მშობლები, სიყვარული, არჩევნები. ხომ იცი, როგორც არის.

რამდენი რამე გვაქვს გასაკეთებელი რომ საკუთარ კომფორტს მოვუაროთ, რომ აღარ გვეშინოდეს. აი, ის 12 საათი. საკუთარი თავის დევნაში.

ასე ვიტყვოდი, ყველა რომ მისმენდეს და ხელები რომ მიკანკალებდეს ნერვიულობისგან, ისეთი სიჩუმე რომ იდგეს, ყველას სუნთქვის ხმა რომ გესმის, აი, ასე ვეტყვოდი ყველას - რომ ყველა სიცოცხლე თანაბარია, იქნება ეს ბალახი თუ თევზი, ადამიანი თუ ხე, ყვავილი თუ პეპელა. და რომ ჩვენი, ყველას, ყველა ადამიანის ყველაფერზე მნიშვნელოვანი არსი, სიცოცხლეზე პასუხისმგებლობაა. ერთმანეთზე პასუხისმგებლობა. სხვის სიცოცხლეზე პასუხისმგებლობა, იქნება ეს მიწაზე ბალახი, ცაში ფრინველი თუ წყალში თევზი. და მერე ალბათ ხმაც ამიკანკალდებოდა და ცრემლებიც იქნებოდა და “შშვილობა დედამიწაზე” და დიდი მადლობა დედას და ყველას ვისაც ჩემი სჯეროდა და ყვავილები და რა ვიცი. არ ვიცი.

სიტყვის მნიშვნელობის შეცვლით, უტოპიური იდეის შესაძლებლობას ვუშვებთ. რადგან სიტყვას უდიდესი ძალა აქვს და ვირუსივით შეუძლია ადამიანის ქმედება შეცვალოს.

წლების წინ, ჩემმა სენსივმ, მისი სახელი მადლენია, მითხრა რომ გულგრილობა და უპასუხისმგებლობა ყველაზე საშიში და დამანგრეველი ცნებებია. წლების წინ ჩემმა მასწავლებელმა ერთი საგარჯიშო მასწავლა. საგარჯიშო, რომელიც ჩემი უპასუხისმგებლობიდან თავის დაღწევაში დამეხმარებოდა. ყოველ დღე, ზუსტად ერთიდაიგივე დროს, ერთიდაიგივე რამ უნდა გააკეთო. რაც არ უნდა მოხდეს, სადაც არ უნდა იყო, რამაც არ უნდა შეგიშალოს ხელი.

ყოველ დღე, ზუსტად 7 საათზე ჩემს ახალ ყვავილს ვრწყავდი. თავიდან, ერთი კვირა ყოველ დღე. მერე ხან გამოფენის გახსნა, ხან ბევრი საქმე სამსახურში, ხან მეგობრები. მერე დამავიწყდა საერთოდ.

და იმის მერე, დაუმთავრებელ ტექსტებს რომ ვწერ ან დავიწყებულ მემორებს ვპასუხობ, სამსახურში დროზე რომ მივიღივარ და გადასახადებს ვიხდი, მაინც რაღაც მაწუხებს. რაღაც მავიწყდება თითქოს.

რაღაც მთავარი და უფრო მნიშვნელოვანი.

Responsabilité (de la responsabilité)

1. Obligation envers une autre vie.
2. Action gratuite pour le bien-être des autres.

Cela a commencé avec la parole.

Des associations ont suivi. Des actions, des images, tout ce qui a eu jamais lieu, devait avoir lieu ou a été remis.

Des obligations: à accomplir, irréalisables. Le son du réveil. Le travail. La promenade du chien. Des impôts. Les fleurs à porter au cimetière. Les élections arrivent. Les projets à rédiger. Les méls sans réponse. Les enfants d'un ami qu'on n'a pas vu. J'ai promis à mon père de lui apprendre l'ordinateur. Le film à terminer fait il y a 4 ans. Des promesses non tenues.

Des responsabilités quotidiennes sans importance.

Si on avait cassé la porte 12 heures avant il serait vivant.

12 heures avant j'ai eu la rencontre avec les étudiants sur le projet non réalisé.

Je fumais et je m'énervais que certains étaient en retard, certains n'étaient pas prêts. Je rouspétais - quel irresponsabilité.

Tu réponds au mél, tu finis le projet, tu promène le chien, tu paies les impôts, tu va à la démonstration, tu votes et pourtant tu as l'impression d'oublier quelque chose, comme si tu laissé quelque chose quelque part.

Quelque chose essentielles et encore plus essentielle.

La responsabilité que ni le «reminder», ni le post-it jaune collé au frigo ne peuvent te rappeler.

Et tu te souviens de ce garçon qui avait attrapé des enfants dans le champ du froment et qui ne ferait plus rien. Il se tiendrait simplement et si en enfant trébuchait il l'attraperait pour qu'il ne tombe de la falaise.

C'est impossible, personne n'irai à la galerie pendant un mois pour s'occuper d'une fleur. Parce que le travail, les projets, les méls, les amis, les parents, l'amour, les élections, tu sais comment ça se passe.

Nous avons pleine de chose à faire pur s'occuper de notre propre confort, pour ne plus avoir peur. Ces 12 heures. A la poursuite de soi-même.

Je dirais ainsi, si tout le monde m'écoutait et j'avais les mains tremblantes de l'inquiétude, s'il y avait un tel silence qu'on entend la respiration de tous, je dirais à tout le monde - que toutes les vies sont égales, que ça soit celle d'une herbe ou d'un poisson, de l'homme ou d'un arbre, d'une fleur ou d'un papillon. Et que le sens essentiel de nous tous, de tous les humains, c'est la responsabilité sur la vie, la responsabilité sur l'un l'autre, la responsabilité sur la vie d'un autre que sa soit l'herbe sur la terre, l'oiseau dans l'air, ou le poisson dans l'eau. Et puis peut-être j'aurais la voix tremblante et il y aurait des larmes et «la paix sur la Terre» et un grand merci à maman et à tous ceux qui croyaient en moi et des fleurs et je ne sais pas encore. Je ne sais pas.

En changeant la signification du mot nus admettons la possibilité d'une idée utopique. Car le mot a une force énorme et peut changer l'action de l'homme comme un virus.

Il y a des années mon Maître m'a dit, elle s'appelle Madeleine, que l'indifférence et l'irresponsabilité sont les notions les plus dangereuses et destructrices. Il y a des années elle m'a appris un exercice. L'exercice qui m'aiderait à échapper à mon irresponsabilité. Chaque jour, exactement au même moment il faut faire la même chose même s'il se passe quelque chose, où que tu sois, même si tu as un empêchement.

Chaque jour exactement à 7 heures j'arrosais ma nouvelle fleur. Au début, pendant une semaine, chaque jour. Ensuite, parfois c'était l'ouverture d'une exposition, beaucoup de travail au bureau, des amis. Puis, je l'ai oublié complètement.

Et depuis, quand j'écris des textes infinis, ou je réponds à des méls oubliés, je vais au bureau à temps, je paie des impôts, il y a tout de même quelque chose qui me dérange. J'ai l'impression d'oublier quelque chose.

Quelque chose importante et encore plus importante.

Eloigne-toi de tout ce qui te promet le confort. Oublie la sécurité. Vis là ou tu crains de vivre. Détruis ta réputation. Sois notoire. J'ai essayé de planifier minutieusement assez longtemps. A partir de maintenant de serai fou.

Auteur inconnu

LA SOLITUDE CORPORATIVE

*Je travaille comme d'habitude – de neuf heures à cinq heures.
La journée dure sans fin dans cette conversation avec
l'ordinateur.*

*J'introduis les informations financières dans des tableaux
sans fin.*

*C'est pourquoi sans doute que je suis devenu «l'analyste
financier».*

Chacun a un anniversaire plus ou moins tous les ans.

Aujourd'hui c'est mon anniversaire.

*Le matin j'ai reçu le courrier électronique généré
automatiquement.*

Le texte et le fond inchangés depuis des années.

*Rien n'a changé – la solitude corporative
insupportable.*

Pour partager cet état vous pouvez vous inscrire dans la liste de félicitation de l'anniversaire gratuite. Une fois par an vous recevrez le courrier électronique original, exactement pareil à celui que je recevais tous les ans, pendant le travail dans une corporation.

<http://corporatesolitude.blogspot.com>

Run from what's comfortable. Forget safety. Live where you fear to live. Destroy your reputation. Be notorious. I have tried prudent planning long enough. From now on I'll be mad.

Unknown Author

CORPORATE SOLITUDE

*I am a regular nine-to-fiver.
I have an endless dialogue with my PC throughout the day -
By entering financial data into the computer.
Maybe that's why they call me a "financial analyst".
Everybody has a birthday more or less once a year.
Today is my birthday.
I received an automatically generated mail in the morning.
Same text and same background image for years.
Nothing has changed - unbearable corporate solitude.*

To share the experience I invite you to sign up for a free Birthday Congratulation Newsletter. You will receive the original mail on your birthday, the same which I have been receiving for many years of working in a corporation.

<http://corporatesolitude.blogspot.com>

გაერადე ყველაფერს რაც ფუჭ კომფორტს გიქადის, დაივიწყე უსაფრთხოება და იცხოვრე იქ სადაც გეშინია ცხოვრების. გააცამტვერე შენი რეპუტაცია. იყავი განთქმული. მე დიდი ხანი ვცილობდი ფრთხილად დამეგეგმა ყოველი ნაბიჯი, ხოლო დღეიდან ვარ შეშლილი.

უცნობი ავტორი

კორპორაციული სიმარტოვე

მე ჩვეულებრივ ვმუშაობ – ცხრიდან ხუთამდე.

დღეც დაუსრულებლად გრძელდება კომპიუტერთან საუბარში.

ფინანსური ინფორმაცია შემყავს უსასრულო ცხრილებში.

შეიძლება ამიტომაც გავხდი ფინანსური ანალიტიკოსი.

წელიწადში ერთხელ ყველას აქვს დაბადების დღე, მეტნაკლებად.

დღეს ჩემი დაბადების დღეა.

დილით მივიღე ავტომატურად გენერირებული ელექტრონული ფოსტა.

უცვლელი ტექსტი და ფონი წლების მანძილზე.

არაფერი შეცვლილა – აუტანელი კორპორაციული სიმარტოვე.

ამ მდგომარეობის გასაზიარებლად შეგიძლიათ ჩაეწეროთ დაბადების დღის

უფასო მოლოცვის სიაში. წელიწადში ერთხელ თქვენ მიიღებთ ორიგინალ

ელექტრონულ ფოსტას, ზუსტად ისეთს როგორსაც მე ვიღებდი ყოველწლიურად,

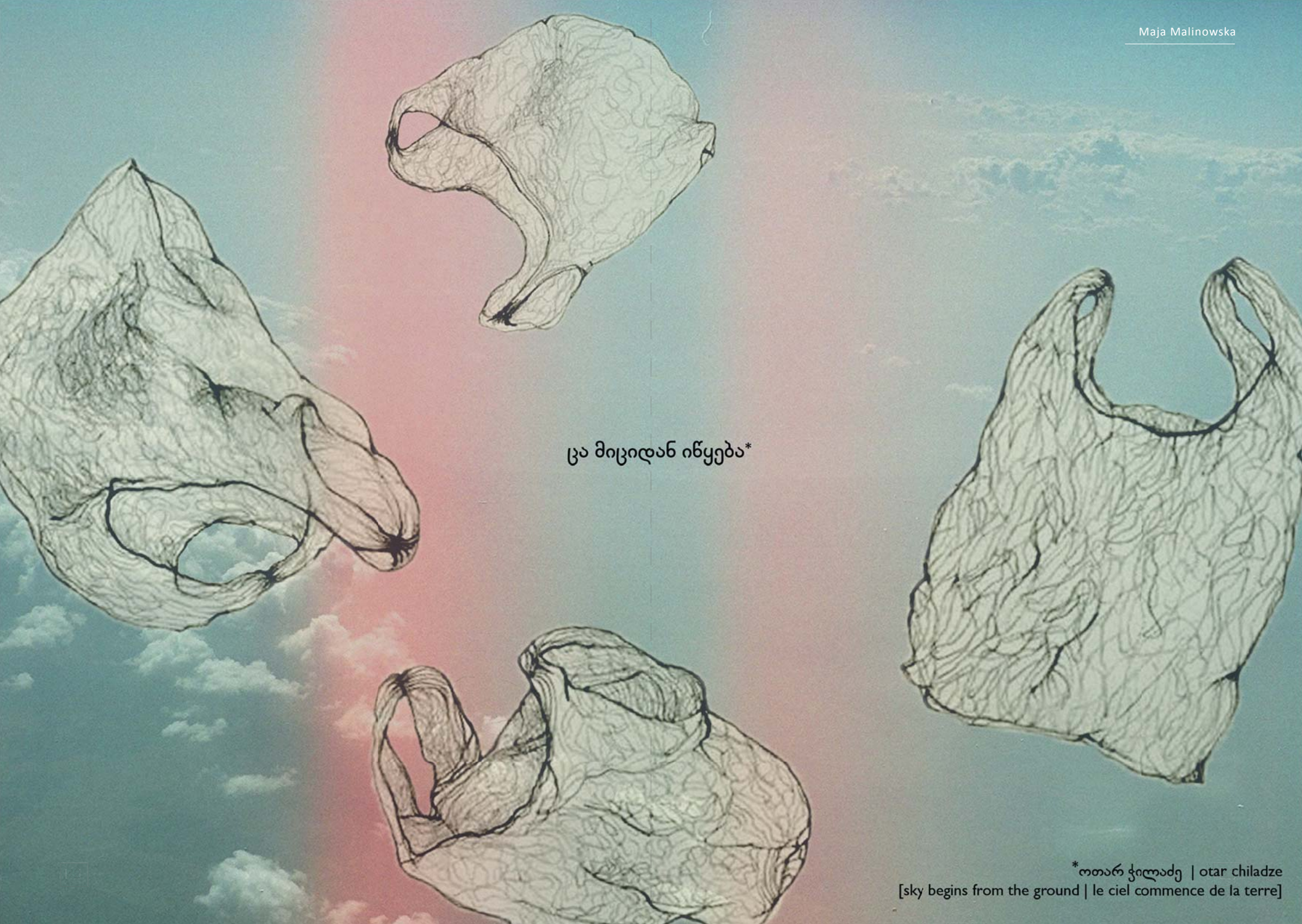
კორპორაციაში მუშაობის დროს.

<http://corporatesolitude.blogspot.com>

le ciel commence de la terre. nous construisons la structure de l'univers dans laquelle nous habitons. la responsabilité est comme une constellation, système complexe d'interconnexion entre les humains et la nature, la surface de la terre et le firmament. chaque petite décision ou déplacement singulier d'une astéroïde changent entièrement le dessin de la voûte céleste.

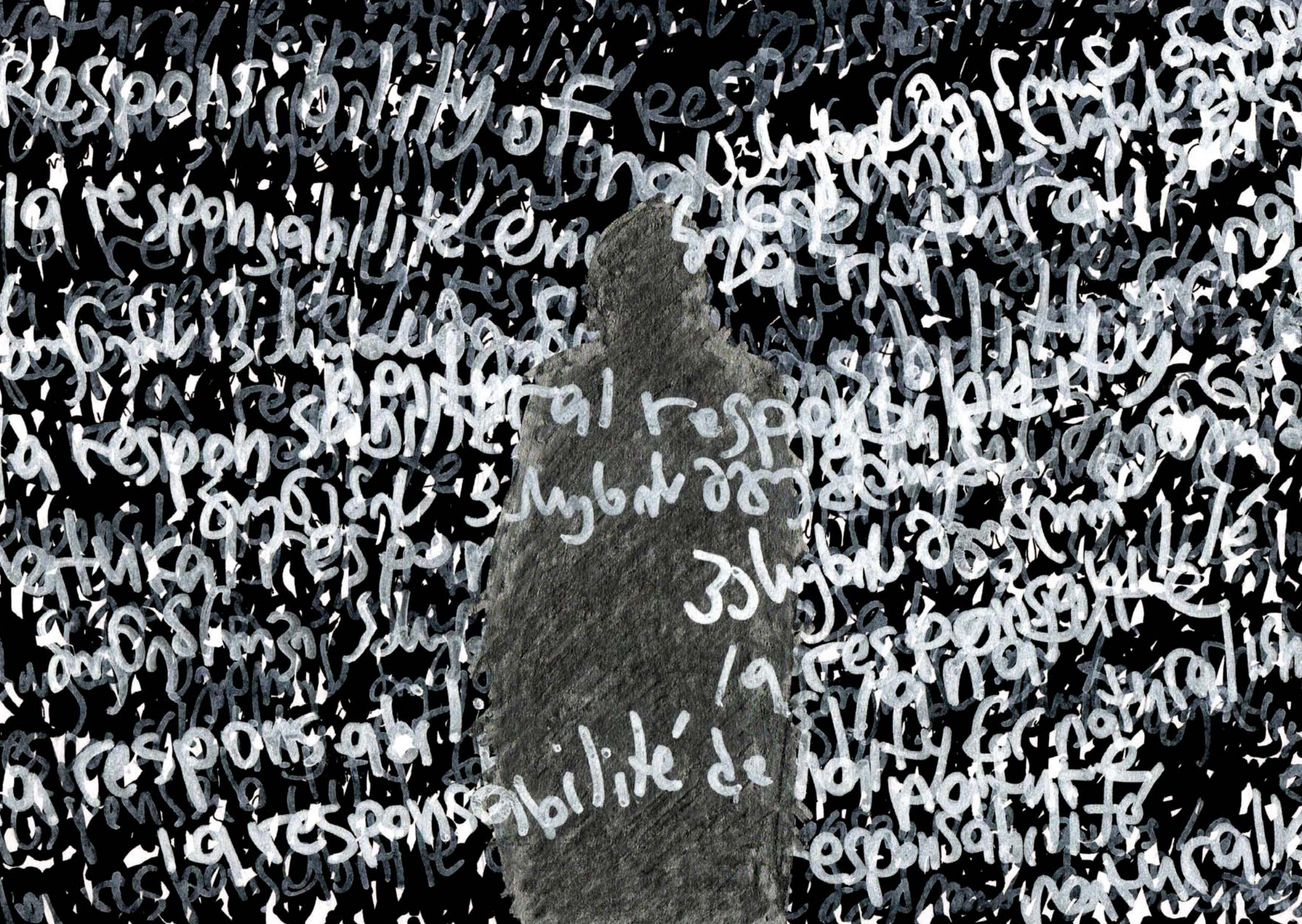
ცა მიწიდან იწყება. ვაგებთ სამყაროს კონსტრუქციას, რომელშიც ჩვენ თვითონვე ვცხოვრობთ. პასუხისმგებლობა არის მსგავსი თანავარსკვლავედისა, ადამიანებს, ბუნებას, დედამიწასა და ცის თალის შორის არსებული კავშირების რთული სისტემა. ყოველი გადაწყვეტილება და ასტეროიდის მცირედი მოქმედებაც კი ცვლის მთელს ციურ, მშვენიერ წყობას.

sky begins from the ground. we construct the structure of the universe which we inhabit. responsibility is like a constellation, a complex system of interconnections between humans and nature, earth and firmament. every little decision, each movement of a single asteroid changes the whole celestial pattern.

ცა მიციდან იწყება*

*ოთარ ჭილაძე | otar chiladze
[sky begins from the ground | le ciel commence de la terre]

დგომა/ადგომა
stand / stand up
rester debout / se lever

Les fils deviennent visibles.
La relation devient visible.
La chute est naturelle. La chute est partie naturelle de la position debout.
Se relever...

ძაფები ხილული ხდება.
ურთიერთკავშირი ხილული ხდება.
დაცემა ბუნებრივია, დაცემა დგომის ბუნებრივი ნაწილია.
ადგომა...

Strings become visible.
Relation becomes visible.
Falling is natural, falling is natural part of standing.
Standing up...

Villa Arson Nice
20 avenue Stephen Liégeard
06105 Nice cedex 2
www.villa-arson.org
servicedespublics@villa-arson.org

Président du conseil d'administration: Frédéric Morel
Directeur: Jean-Pierre Simon
Directeur du centre d'art: Éric Mangion
Coordination des études et de la recherche: Amel Nafti

Secrétariat général: Alain Avena
Secrétariat de direction: Sylvie Pagnotta

Partenariats & relations internationales: Catherine Verchère
Communication: Michel Maunier

Comptabilité / gestion / régie: Nicole Fradet
Agent comptable: Denis Dalmasso
Secrétariat pédagogique: Nathalie Balmer, Murielle Barrabino

Suivi des expositions: Alexia Nicolaïdis
Régie des expositions: Patrick Aubouin
Service des publics: Christelle Alin, Sandrine Cormault et Nina Campo
Coordination des éditions: Céline Chazalviel
Mission recherche nouveaux medias et web: Cédric Moris Kelly

Accueil, maintenance & hébergement: Joël Jauny
Accueil: Isabelle Clausse, Dave Dhurmajee, Marlène Prince, Jean-Pierre Vitry

Médiathèque / Documentation – recherche / orientation des lecteurs:
Armelle Bono, Marie-Thérèse Magnaldi, Pascale Martinat

Informatique: Jean-Louis Paquelin

Service technique / bâtiments: Jean-Paul Carpentier, Patrick Irtelli, Gérard Maria, Philippe Martinat, Pascal Rigaux, Michel Serve
Jardins: Patrice Lorho, Pascal Pujol, Kevin Serviole

La Villa Arson fait partie du réseau BOTOX[S] – www.botoxs.fr,
de dca association française de développement des centres d'art – www.dca-art.com
et de l'ANDÉA association nationale des écoles d'art - www.andea.fr

La Villa Arson est un établissement public administratif du ministère de la Culture et de la Communication.

Elle reçoit le soutien du Conseil général des Alpes-Maritimes,
de la Région Provence-Alpes-Côte d'Azur
et de la Ville de Nice.

03632294733 4357036320 036366-0305010
CENTER OF CONTEMPORARY ART-TBILISI

